

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/62/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720201760
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3720201760.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu K., proti žalovanému N., o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 5. augusta 2021, č. k. 3Csp/24/2020-240 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi 436,01 eur titulom bezdôvodného obohatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Výrokom III. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,72 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalovaného do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá vyšší súdny úradník. Výrokom IV. konanie o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, o určenie, že úver zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013 je bezúročný a bez poplatkov, o určenie neplatnosti ustanovení o zmluvnej pokute v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, o určenie neplatnosti Dohody o poskytnutí služby k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013 a o určenie neplatnosti Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, zastavil. Výrokom V. určil, že Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, uzavreté medzi žalobcom a žalovaným, sú neplatné. Výrokom VI. žalobu o určenie neplatnosti Zmlúv o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, uzavretých medzi žalobcom a žalovaným, zamietol. Výrokom VII. určil, že úver zo Zmlúv o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, uzavretých medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. Výrokom VIII. žalobu o určenie neplatnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute vo vzťahu k Zmluvám o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2014 uzavretým medzi žalobcom a žalovaným, zamietol. Výrokom IX. určil, že zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute uvedené v článku 8, bod 8.1 Zmlúv o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, uzavretých medzi žalobcom a žalovaným, je neplatné. Výrokom X. určil, že Dohody o poskytnutí služby obsahnuté v Zmluvách o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa

04.09.2013 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2014, uzavreté medzi žalobcom a žalovaným, sú neplatné. Výrokom XI. určil že Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, uzavreté medzi žalobcom a žalovaným, sú neplatné. Výrokom XII. určil že Rozhodcovské zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2014, uzavreté medzi žalobcom a žalovaným, sú neplatné. Výrokom XIII. rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, 2, 3, § 39, § 40 ods. 1, § 41, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 5, § 53a ods. 1, § 100 ods. 1, 2, § 103, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 544 ods. 1, 2, § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, b/, d/ zák. č. 129/2010 Z. z., § 9 ods. 1, 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. úč. v čase uzavretia žiadosti/zmlúv, § 11 ods. 4 cit. zák. úč. v čase rozhodovania súdu, § 137, § 230, § 161 ods. 1, 2 CSP. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom došlo k uzatvoreniu a realizácii záväzkových vzťahov - piatich úverových zmlúv, a to v zmysle § 497 Obchodného zákonníka. V deň, kedy boli uzavreté tieto úverové zmluvy, boli uzavreté aj k nim prináležiace dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovské zmluvy a dohody o poskytovaní služieb (resp. o poskytnutí služby). Konštatoval, že uvedené zmluvy (dohody) sú vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. OZ a úverové zmluvy zároveň i zmluvami o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluvy uzavreté v jeden deň spolu súvisia. V súvislosti s určovacími nárokmi vo vzťahu k Zmluve o revolvingovom úvere (jej neplatnosť, neplatnosť ustanovenia o zmluvnej pokute, resp. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), Dohode o poskytnutí služby a Rozhodcovskej zmluve, všetky zmluvy č. XXXXXXXXXXXX uzavreté dňa 04.09.2013 súd prvej inštancie uviedol, že rozhodcovský rozsudok I. zo dňa 07.11.2016, právopl. dňa 17.03.2017 predstavuje prekážku rozhodnutej veci. Žalovanému tento rozhodcovský súd priznal voči žalobcovi právo na zaplatenie sumy 1.763,76 eur spolu so zmluvnou pokutou a úrokom z omeškania, a to na základe vyššie uvedenej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. V zmysle § 41 ods. 12 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorý zákon je účinný od 01.01.2015, má doručený rozhodcovský rozsudok za podmienok § 46 ods. 2 rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Z odôvodnenia citovaného rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd posudzoval otázku platnosti rozhodcovskej zmluvy a táto nebola rozhodcovským súdom vyhodnotená ako neplatná, resp. ako neprijateľná zmluvná podmienka. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva i to, že úverová zmluva po posúdení rozhodcovským súdom má všetky zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a rozhodcovský súd nevyvodil, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Rozhodcovský súd sa zaoberal aj uplatnenou zmluvnou pokutou, vo vzťahu ku ktorej konštatoval, že žalovanému ako žalobcovi nárok na túto zmluvnú pokutu podľa čl. 14 ods. 14.1 prináleží. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca podal na tunajší súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá žaloba bola však v konaní sp. zn. 5Csr/1/2019 zamietnutá ako oneskorene podaná. K preskúmvaniu platnosti rozhodcovskej zmluvy môže všeobecný súd pristúpiť v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá žaloba však bola zo strany žalobcu podaná oneskorene. Rozhodcovský rozsudok teda nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Súd prvej inštancie mal za to, že zákonnú úpravu zákona č. 335/2014 Z. z., týkajúcu sa žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemožno suplovať alebo obchádzať žalobou o určenie neplatnosti úverovej zmluvy a k nej prináležiacim dohodám (zmluvám), ktoré rozhodcovský súd vo vzťahu k žalobe na plnenie prejudiciálne skúmal. Na podporu svojho odôvodnenia považoval za potrebné uviesť, že s účinnosťou od 01.01.2015 sa spotrebiteľské rozhodcovské konanie riadi ustanoveniami zákona č. 335/2014 Z. z. Z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že účelom návrhu zákona bolo vytvoriť osobitný druh mimosúdneho riešenia sporov blízky rozhodcovskému konaniu, ktorý umožní riešiť spotrebiteľské spory pri zachovaní garancie ochrany práv spotrebiteľa. Potreba samostatnej právnej úpravy spotrebiteľského rozhodcovského konania vyplynula zo vtedajšieho nelichotivého stavu a skutočnosti, že expandoval výskyt negatívnych skúseností s činnosťou rozhodcovských súdov v spotrebiteľských sporoch (podľa zákona č. 244/2002 Z. z. - pozn. súdu). Súd prvej inštancie považoval za potrebné tiež uviesť, že spotrebiteľ síce vo všeobecnosti požíva osobitnú ochranu, táto mu však nemôže byť poskytovaná neobmedzene až do takej miery, že by ho úplne a bezvýhradne zbavovala náležitej miery nevyhnutnej obozretnosti a zodpovednosti vo vzťahu k záväzkovému vzťahu s dodávateľom. Platnosť rozhodcovskej zmluvy môže byť skúmaná v rámci posudzovania existencie vykonateľného exekučného titulu v exekučnom konaní (čo aj bolo, pričom exekučný súd nevyvodil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy), prípadne v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorú lehotu na podanie žalobca zmeškal. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že tento rozhodcovský rozsudok, ktorý má účinky právoplatného rozsudku súdu, je nevyhnutné plne rešpektovať. Rozhodcovský rozsudok I. zo

dňa 07.11.2016, právopl. dňa 17.03.2017 teda tvorí prekážku veci rozsúdenej vo vzťahu k nárokom uplatneným žalobcom uvedeným vo výroku IV., preto súd konanie v danej časti zastavil v súlade s § 230 CSP a § 161 ods. 1,2 CSP. V tejto súvislosti poukázal na aktuálnu súdnu prax v obdobných veciach, napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/20/2020, 8CoCsp/8/2020, resp. Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/91/2019. Žalobca sa domáhal určenia, že Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX sú neplatné. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba v danej časti je dôvodná. Uviedol, že ako vyplýva zo samotného znenia týchto piatich dohôd o zrážkach zo mzdy, zabezpečujú sa nimi pohľadávky žalovaného voči žalobcovi vzniknuté z úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, ktoré pohľadávky sú tvorené úverom vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých dlžníkovi (žalobcovi), príslušenstvom úveru, prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti (žalovanému) preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú/vzniknú v súvislosti s úverovými zmluvami. Z ich znení vyplýva i to, že zrážky budú vykonávané až do času, kým spoločnosť zamestnávateľovi dlžníka písomne oznámi, že všetky pohľadávky dlžníka zo zmluvy sú splatené. Uvedené evokuje, že je to práve žalovaný, ktorý rozhoduje o tom, kedy a dokedy žalobca ešte musí platiť a kedy už nie. Takto koncipované dohody o zrážkach zo mzdy oprávňujú žalovaného ako dodávateľa jednostranne rozhodnúť o celkovej výške dlhu žalobcu, čo znamená to, že žalovaný sám rozhoduje čo je v súlade s predmetnými úverovými zmluvami. Za situácie, že by sa žalovanému umožnilo realizovať zrážky zo mzdy žalobcu (o čo sa už aj pokúsil keďže zamestnávateľovi žalobcu zaslal žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy v súvislosti s úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX), mal by tak možnosť vymôcť aj napr. plnenia majúce charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, prípadne také, na ktoré by v zmysle zmluvy nemal nárok. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetné dohody o zrážkach zo mzdy umožňujú žalovanému obchádzať účinnú justičnú kontrolu a z toho dôvodu ich považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je podľa § 53 ods. 5 OZ neplatná. Ďalej dôvodil, že predmetné dohody o zrážkach zo mzdy však neobstoja aj z iného dôvodu. Jedná sa o zabezpečovací inštitút peňažnej pohľadávky, pre ktorý právny úkon platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch. Takáto dohoda - právny úkon- musí obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok. V čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejaviť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom takéhoto inštitútu. Predmetné dohody o zrážkach zo mzdy neobsahujú predovšetkým jednoznačne uvedenú výšku pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená. Zo znenia týchto dohôd vyplýva, že žalovaný mienil takýmto spôsobom zabezpečiť svoju pohľadávku voči žalobcovi nielen titulom istiny ale aj bližšie nešpecifikovaného príslušenstva, zmluvnej pokuty, prípadne nákladov spojených s vymáhaním, ako i „prípadných ďalších pohľadávok spoločnosti voči dlžníkovi“. Vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky je neurčité, a teda podľa § 37 ods. 1 OZ neplatné (k tomuto porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/151/2019 zo dňa 18.12.2019). Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody potom súd prvej inštancie konštatoval, že predmetné dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné a preto žalobe žalobcu v tomto smere vyhovel (výrok V.). Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia, že úverové zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX sú neplatné s tým, že oprel svoju žalobu o určenie neplatnosti týchto úverových zmlúv o skutočnosť, že obsahujú neprijateľné ustanovenia, súd prvej inštancie k danému uviedol, že ak aj zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky (hoci by ich bolo aj viac), uvedené samo o sebe nesvedčí o tom, že zmluva je neplatná. Záleží totiž aj na charaktere neprijateľných zmluvných podmienok a na tom, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca takéto neprijateľné zmluvné podmienky ako celok obstoja alebo nie. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 3.7.2008 sp. zn. I. ÚS 242/2007 vyslovil, že „Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady.“ Ak by aj ustanovenia úverových zmlúv označené žalobcom boli neprijateľnými zmluvnými podmienkami (prípadne aj iné, žalobcom neoznačené), táto skutočnosť sama o sebe nie je dôvodom, pre ktorý by súd musel konštatovať neplatnosť celej úverovej zmluvy. Na to, aby bola zmluva o úvere vo všeobecnosti platne uzavretá, musia sa účastníci tohto právneho úkonu platne dohodnúť na podstatných náležitostiach tejto zmluvy, ktorými sú záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy (limitu) týchto peňažných prostriedkov (úverový limit) a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. V súdenom prípade úverové zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX uzavreté medzi žalobcom a žalovaným tieto podstatné náležitosti obsahujú, a teda i keď by boli žalobcom napádané

ustanovenia zmluvy s poukazom na § 53 ods. 5 OZ neplatné, tieto sú od ostatných ustanovení týkajúcich sa podstatných náležitostí zmlúv oddeliteľné, čo nespôsobuje neplatnosť úverových zmlúv ako celku (obdobne Krajský súd v Prešove sp. zn. 25Co/52/2019). Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie zamietol žalobu čo do určenia neplatnosti úverových zmlúv (výrok VI.). Vo vzťahu k určeniu, že úver z úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov súd prvej inštancie uviedol, že všetky 4 úverové zmluvy sú nepochybne zmluvami o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval v § 9 ods. 2 náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prípade, že by v zmluvách absentovala čo i len jedna z náležitostí uvedená v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, malo by to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov. Po oboznámení sa s obsahom úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX dospel k záveru, že tieto neobsahujú termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch). V zmluvách je uvedený len údaj o splatnosti úveru (počtu splátok). Podľa názoru súdu, termín konečnej splatnosti má slúžiť k tomu, aby bol spotrebiteľ v každom prípade osobitne informovaný o konkrétnom termíne (dátume) ukončenia splácania svojho úveru. Podľa názoru súdu nestačí uvedenie údaje o splatnosti úveru /počte splátok ako to bolo v tomto prípade. Hoci termín konečnej splatnosti (dátum splatnosti poslednej splátky úveru) vyplýva z oznámenia žalovaného o schválení úveru dlžníkovi, poukázal na to, že tento údaj absentuje v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca, a teda zmluva s takouto náležitosťou nebola dohodnutá. Tento údaj žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôže byť ani súčasťou zmluvy. Súd aj v tomto smere teda vyhovel žalobe žalobcu (výrok VII.). Nakoľko súd prvej inštancie konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., nebolo potrebné sa už zaoberať argumentáciou žalobcu ohľadne neskúmania bonity zo strany dodávateľa. Žalobca sa domáhal aj určenia neplatnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute vo vzťahu k úverovým zmluvám č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Z vykonaného dokazovania vyvodil, že v úverových zmluvách č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX takéto zmluvné dojednanie absentuje. Zmluvná pokuta je súčasťou zmluvných dojednaní verzia 07/2013, resp. 02/2014, v oboch prípadoch v čl. 14. Tieto zmluvné dojednania sú vyhotovené ako formulár, pričom na nich absentuje podpis veriteľa a dlžníka (žalovaného a žalobcu). Z ustanovenia § 544 ods. 2 OZ vyplýva, že zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne. Podľa názoru súdu medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k riadnemu dojednaniu zmluvnej pokuty k týmto dvom úverovým zmluvám z dôvodu absencie písomnej formy. Ako už bolo uvedené vyššie, text tohto dojednania je obsiahnutý len v zmluvných dojednaniach, ktoré nie sú zmluvnými stranami podpísané. Dohoda o zmluvnej pokute je pritom takou zásadnou skutočnosťou, že podľa názoru súdu nestačí, aby v rámci spotrebiteľských zmlúv takéto dojednanie bolo zahrnuté iba do zmluvných dojednaní, ale majú byť zahrnuté do textu samotnej spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis (viď tiež nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013). Nakoľko nebolo preukázané, že strany sporu sa vo vzťahu k úverovým zmluvám č. XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX nedohodli na zmluvnej pokute, vo vzťahu ku ktorej by bolo potom potrebné skúmať platnosť/neplatnosť tohto dojednania, súd prvej inštancie žalobu v tomto smere zamietol (výrok VIII.). Čo sa týka určenia neplatnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute uvedené v čl. 8 bod 8.1 úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter vzťahu medzi stranami sporu musia byť zmluvné podmienky individuálne dojednané. Zmluvná pokuta plní funkciu paušalizovanej náhrady škody a je aj sankciou pri neplnení zmluvných povinností. V danom prípade žalovaný ponúka svoje služby spotrebiteľom prostredníctvom štandardných zmlúv, ktoré má vopred pripravené a v ktorých spotrebiteľia zmluvné podmienky nemôžu nijakým spôsobom ovplyvniť. Ustanovenie o zmluvnej pokute je obsiahnuté v zmluve, ktorá je štandardnou formulárovou zmluvou bez možnosti ovplyvnenia obsahu tohto dojednania žalobcom ako spotrebiteľom. Spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah, mal možnosť iba zmluvu podpísať vrátane dojednania o zmluvnej pokute alebo ju ako celok odmietnuť. Nebol preukázaný opak, a síce že zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná. Takéto zmluvné dojednanie, ktoré nebolo individuálne dojednané, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktoré je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatné. Okrem toho, takéto dojednanie je nejasné, neurčité a pripúšťajúce rôzny výklad. Z jeho formulácie nie je jednoznačné, či nárok na zmluvnú pokutu vzniká samotným omeškaním dlžníka a súčasne aj po zosplatnení úveru v dôsledku omeškania s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace, pričom je možný výklad aj v tom smere, že veriteľ by si mohol uplatniť zmluvnú pokutu duplicitne. Je pritom nevyhnutné, aby priemerný spotrebiteľ poznal rozsah svojho záväzku, a to i v prípade jeho omeškania, čo z takto naformulovanej zmluvnej podmienky

nemožno usudzovať. Aj z týchto dôvodov súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute v čl. 8 úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX je neplatné (výrok IX.). Čo sa týka dohôd o poskytovaní služieb (poskytnutí služby), súd prvej inštancie konštatoval, že tieto boli uzavreté v súvislosti so všetkými zmluvami s tým rozdielom, že kým vo vzťahu k úverovým zmluvám č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX boli obsiahnuté v samotných úverových zmluvách (čl. 8), vo vzťahu k úverovým zmluvám č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX sú na samostatnom liste papiera. Ani v jednom prípade však nemožno konštatovať, že sa jedná o dohodu individuálne dohodnutú v tom zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky. Okrem toho, že sa v oboch prípadoch opätovne jedná o vopred predpripravený formulár (vo vzťahu k zmluvám č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX je toto dojednanie dokonca priamo súčasťou úverovej zmluvy), je zrejmé, že tieto dohody boli žalobcovi dané na podpis v deň podpisu úverových zmlúv. Nebolo preukázané, že žalobca mal možnosť spolupracovať na vytvorení zmluvy (dohody) a že sa jednalo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienil. Okrem toho, zo znenia tejto dohody obsiahnutej v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že sa jedná o dohodu, ktorá je v prevažnej miere v prospech žalovaného ako dodávateľa, keď dňom uzavretia danej dohody je splatná odplata vo výške 120,58 eur, resp. 138,14 eur za niečo, čo spotrebiteľ možno ani nevyužije (odklad maximálne 3 splátok úveru). Zároveň odplata v takej výške je neprimeraná službe, ktorú dodávateľ poskytuje spotrebiteľovi. Obdobné závery o neprimeranosti dohody voči spotrebiteľovi je potrebné uplatniť aj v súvislosti s dohodami o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, keď spotrebiteľ má splácať odplatu vo výške 2,56% zo sumy schváleného úveru (čo predstavuje v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 30,41 eur a v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 32,49 eur) za „služby“ - informácia o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhá upomienka zdarma, resp. podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom, ktoré služby spotrebiteľ opäť nemusí ani využiť. Takéto dojednanie (dohoda) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je neplatná podľa § 53 ods. 5 OZ, preto súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti týchto dohôd (výroky X., XI.). Súd prvej inštancie rozhodol i o neplatnosti rozhodcovských zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX (výrok XII.). Rozhodcovské zmluvy boli síce uzatvorené na samostatnej listine a formálne dávajú možnosť výberu medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, tento výber je však daný len tomu účastníkovi, ktorý začne konanie skôr. V sporoch zo spotrebiteľských právnych vzťahov to býva veriteľ, kto iniciuje konanie proti dlžníkovi, preto je právo dlžníka obrátiť sa na miestne príslušný všeobecný súd len zdanlivé, keďže trvá len do času, kým nepodá veriteľ návrh na začatie rozhodcovského konania. O neprijateľnú rozhodcovskú zmluvu ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale ak by podľa tejto zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Spotrebiteľ má byť chránený nielen pred tým, že riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, ale aj pred tým, aby mu takéto riešenie vnútil dodávateľ svojim konaním. Okrem toho rozhodcovské zmluvy neboli dojednané v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Rozhodcovské zmluvy spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa, keď rozhodcovský súd bol vopred vybraný veriteľom a spotrebiteľ nemal možnosť jeho výber ani obsah rozhodcovskej doložky ovplyvniť, nakoľko táto bola súčasťou formulárov predkladaných na podpis žalobcovi spolu s úverovými zmluvami, dohodami o zrážkach zo mzdy, prípadne dohodami o poskytovaní služieb, do obsahu ktorých žalobca nemohol zasiahnuť (k uvedenému napr. Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 17Co/166/2018 zo dňa 20.06.2019). Žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodný len čiastočne vzhľadom na žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí v subjektívnej 2-ročnej, resp. objektívnej 3-ročnej premlčacej dobe (§ 107 ods. 1, 2 OZ). Vzhľadom na nesporné platby žalobcu v prospech žalovaného v súvislosti so všetkými piatimi zmluvami čo do sumy, ako i čo do dátumu zaplatenia, ako i vzhľadom k tomu, že žalobca prvýkrát uplatnil voči žalovanému bezdôvodné obohatenie podaním, ktoré došlo na súd dňa 27.10.2020 (čl. 156 spisu) súd prvej inštancie konštatoval, že je síce v celosti premlčaný celý nárok (posledná splátka zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zaplatená dňa 30.06.2015, posledná splátka zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zaplatená dňa 30.06.2015, posledná splátka zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zaplatená dňa 16.10.2017, posledná splátka zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zaplatená dňa 17.10.2017 a posledná splátka zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zaplatená dňa 17.10.2017, t. j. v súvislosti

so všetkými piatimi zmluvami ku dňu podania žaloby dňa 27.10.2020 uplynula tak subjektívna 2-ročná, ako i objektívna 3-ročná premlčacia doba), avšak žalovaný námietku premlčania vzniesol v súvislosti so zmluvou č. XXXXXXXXXXXX v rozsahu prevyšujúcom sumu 122,88 eur, v súvislosti so zmluvou č. XXXXXXXXXXXX v rozsahu prevyšujúcom sumu 151,40 eur a v súvislosti so zmluvou č. XXXXXXXXXXXX v rozsahu prevyšujúcom sumu 161,73 eur, súd preto uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 436,01 eur (122,88 eur + 151,40 eur + 161,73 eur), a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Je totiž zrejme, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov z úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX mal žalobca vrátiť žalovanému len to, čo mu v skutočnosti žalovaný poskytol, t. j. sumu 719,42 eur (žalobca vrátil 903,28 eur), sumu 821,86 eur (žalobca vrátil 2.027,72 eur), sumu 1.188,- eur (žalobca vrátil 2.388,86 eur) a sumu 1.269,- eur (žalobca vrátil 2.551,76). Vo zvyšku, t. j. nad priznanú sumu 436,01 eur, súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol (výrok II.). O trovách konania v súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu a neúspechu. Žalobca žiadal priznať sumu 6.569,07 eur, pričom úspešný bol čo do zaplata 436,01 eur. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu je 6,64% ku 93,36%, čo predstavuje rozdiel 86,72% v prospech žalovaného, pretože žaloba čo do vydania bezdôvodného obohatenia bola vo väčšej časti zamietnutá (výrok III.). O trovách konania v súvislosti s určovacími nárokmi súd taktiež rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP. V tomto prípade by však nárok na náhradu trov konania prináležal žalobcovi, keďže súd vo väčšej časti vyhovel práve jemu (a to aj napriek tomu, že zastavenie konania- výrok IV. procesne zavinil žalobca). Nakoľko však žalobcovi zo spisu žiadne trovy konania nevyplývajú, súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok XIII.).

2. Proti rozsudku vo výrokoch I., VII., IX., XII. a XIII. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a podanú žalobu zamietol a zároveň priznal žalovanému právo na náhradu trov konania. Uplatnil odvolacie dôvody § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Mal za to, že na samostatnom určení bezúročnosti nemohla byť splnená zákonná podmienka podľa § 131 CSP, teda že ide o uplatnenie porušeného alebo ohrozeného práva, ak išlo len o predbežnú otázku vo vzťahu k nároku, ktorý bol uplatňovaný na základe posúdenia práve danej predbežnej otázky. V časti žaloby, ktorou sa žalobca domáha určenia bezúročnosti spotrebiteľského úveru bola podľa žalovaného podaná žaloba neprípustná, a preto žalobu, ktorou sa žalobca domáhal rozhodnutia o určení bezúročnosti, mal súd z procesných dôvodov zamietnuť. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti úverov na základe toho, že úverové zmluvy neobsahujú termín konečnej splatnosti, tento záver žalovaný napádal z dôvodu nesprávnych skutkových zistení tiež aj pre nesprávne právne posúdenie. Dôvodil, že zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úver/zmluva, zmluva o revolvingovom úvere, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle čl. 13 zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ uvedené v čl. 7 zmluvných dojednaní. Poukazoval na to, že z ust. čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva „Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.“ Žalovaný tvrdil, že termín konečnej splatnosti úveru bol riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam údaj o konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Ďalej dôvodil, že Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Žalovaný namietal závery súdu o rozhodcovských zmluvách, kde súd uviedol, že nebola individuálne dohodnutá a preto je neprijateľná podmienka Žalovaný tvrdil, že napádaný rozsudok je v rozpore s § 53 ods. 4 písmeno r) Občianskeho zákonníka, pretože spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neumožňuje riešiť spor v inom type rozhodcovského konania ako v tom, ktoré je upravené v zákone č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ďalej dôvodil, že ak súd prvej inštancie tvrdí, že nerovnováhu medzi stranami spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy má zakladať to, že umožňuje, aby bol spotrebiteľ donútený k spotrebiteľskému rozhodcovskému konaniu ak ho začne ako prvý dodávateľ, potom súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zákonom č. 335/2014 Z.z. Mal za to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodovaní absolútne neprihliadal na zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom

konaní, na základe ktorého bolo rozhodcovské konanie vykonané. Uviedol, že zákonná úprava výslovne predpokladá, že konanie bude začaté aj na základe žaloby dodávateľa. Čiže daná skutočnosť a s ňou spojené následky nie je podľa zákona protiprávna. Žalovaný namietal závery súdu o ustanovení článku 8., bod 8.1, pri ktorej súd uviedol, že nebola individuálne dohodnutá a preto je neprijateľná podmienka a ďalej že má spôsobovať nerovnováhu v tom, že dlžník je povinný platiť pokutu dvakrát. Žalovaný tvrdil, že napádaný rozsudok je v rozpore s § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože to, či je alebo nie je nejaké ustanovenie individuálne dohodnuté, ešte neznamená že ide alebo nejde o neprijateľnú podmienku. Mal za to, že označené ustanovenie neumožňuje platiť pokutu dvakrát za to isté porušenie a pokiaľ to súd tvrdí, ide o uvádzanie nepreukázaných a vecne nedôvodných záverov.

3. Proti rozsudku vo výrokoch I., II., III., IV., VI. a VIII. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov zrušiť (domáhajúc sa pravdepodobne zmeny napadnutého rozsudku) a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 4.200,27 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.10.2017 do zaplatenia, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rozsiahlom odvolaní poukazoval na špecifickosť záväzkových vzťahov medzi dodávateľom a spotrebiteľom s tým, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmlúv bolo potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva. Poukazoval na to, že vzhľadom na chýbajúce údaje v zmluvách podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ úvery bolo potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Súd prvej inštancie zrejme skúmal predmetné zmluvy z hľadiska ich podstatných obsahových náležitostí podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, pričom zistil absenciu niektorých z nich, ktoré síce nespôsovali ich neplatnosť, avšak mali za následok, že poskytnuté úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/) a v zmluvách boli nesprávne uvedené RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie mal tiež dospieť k záveru, že zmluvy obsahujú nesprávny údaj o výške RPMN v neprospech spotrebiteľa a celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Poukazoval na to, že z úverových zmlúv mal dostať celkom sumu 6.030,- eur, dostal iba 5.282,53 eur, žalovaný si z úverov samovoľne strhol odplatu za poskytnutie pôžičiek vo výške 747,47 eur, zaplatil podľa žalovaného celkovo sumu 9.482,80 eur, teda pri vyhlásení bezúročnosti a bezpoplatkovosti pôžičiek došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu žalovaného v celkovej sume 4.200,27 eur, takže bezdôvodné obohatenie, ktoré by mal žalovaný vrátiť je 4.200,27 eur a nie ako priznal súd prvej inštancie 436,01 eur a túto sumu žiada žalovaným vydať. Mal za to, že vo vzťahu k spôsobu výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie pri svojom výpočte nevychádzal z preukázaného skutkového stavu, konkrétne výšky poskytnutého úveru žalobcovi, od ktorej sumy odpočítal výšku zaplatených súm žalobcom žalovanej (vykonávaním zrážok zo mzdy žalobcu), pričom výsledná suma predstavovala rozdiel medzi sumou žalovanou poskytnutou a zaplatenou žalobcom. Vzhľadom na preukázanú sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nebol daný dôvod, aby jednotlivé úhrady boli priradené k platbe úrokov. Rozlišovanie úhrad na istinu a úroky nebolo preto dôvodné. Zastával názor, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil najmä pokiaľ ide o premlčanie nárokov uplatnených v dôsledku čoho dospel k nesprávnym záverom o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti, v ktorých žalobu zamietol či zastavil. Dôvodil, že vedieť, komu zaplatil, kedy a koľko, neznamená, že vie, že platí nedôvodne, že sa žalovaný veriteľ na jeho úkor bezdôvodne obohatil, absentovala u neho vedomosť o obsahu práva. O tom, že plniť nemal, sa dozvedel až s odstupom času, pričom do úvahy prichádza podanie informácií jeho zástupcom. Mal za to, že objektívna premlčacia doba je 10-ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného považuje za úmyselné s tým, že žalovaný už pri podpise jednotlivých zmlúv vedel, že žalobca je neznalý práva a vedel, že okamihom podpisu úverových zmlúv žalobcom pristúpi k výkonu zrážok zo mzdy, vedel, že úverové zmluvy, ktoré predložil zamestnávateľovi žalobcu na realizáciu zrážok zo mzdy, neboli uzavreté platne. Jeho konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, v rozpore s dobrými mravmi, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V prípade plnenia poskytnutých úverov aj formou zrážok zo mzdy uhradil žalovanému sumu 9.482,80 eur, t.j. už o 4.200,27 eur viac ako bol jej skutočný záväzok a koľko v skutočnosti dostal. Pokiaľ žaloba bola podaná na súde 29.06.2020, bola podaná, pokiaľ ide o nároky, včas a preto záver súdu prvej inštancie o nemožnosti priznania žalobcom uplatnených nárokov z dôvodu ich premlčania nebol vecne správny. Pokiaľ sa týka určenia neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2013, jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti, neplatnosti o zmluvnej pokute, dohody o poskytnutí služby a neplatnosti rozhodcovskej zmluvy mal za to, že keby rozhodca skúmal svoju právomoc v tejto veci rozhodovať, dôsledne skúmal úverovú zmluvu, pretože ak by to vôbec urobil, musel by prísť k názoru, že nemá právomoc rozhodovať v tejto veci. Žalovanému išlo o získanie exekučného titulu, počítal s nevedomosťou žalobcu. Čo sa týka výroku VI. napadnutého rozsudku

ohľadom neplatnosti zmlúv o úvere, mal za to, že tieto obsahujú viaceré neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú ich neplatnosť, ktoré príkladmo v podanom odvolaní uviedol a ktoré ako aj každé ďalšie podmienky, ktoré by spĺňali definíciu neprijateľnosti, sú neplatné. Pokiaľ sa týka výroku VIII. napadnutého rozsudku, súdu prvej inštancie vytykal, že takéto dojednanie v zmluve týkajúce sa zmluvnej pokuty predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže žalobca nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetných zmlúv čo do obchodných podmienok ovplyvniť. Žalobca ako spotrebiteľ si zmluvnú pokutu osobitne nevyjednal vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami, mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým podmienkam. Zmluvné dojednanie považuje za nekalú podmienku, ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech ako spotrebiteľa. Zastával názor, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať predovšetkým ne/preukázaním neprijateľnými podmienkami v úverových zmluvách, doručovania výziev, platnosti zosplatnenia úveru. Následne opakovane poukazoval na to, že súd mal posúdiť predmetné zmluvy ako spotrebiteľské, podrobiť ich dôkladnej súdnej kontrole. Mal skúmať, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, mal posúdiť, že všetky predmetné úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, a preto vznikol žalovanému nárok len na vrátenie istiny. Opakovane zdôrazňoval, že spotrebiteľ je v našom právnom poriadku, resp. v rámci práva celej Európskej únie chránený ako slabšia zmluvná strana, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva, ktorú uzatvára podnikateľ v rámci svojej činnosti so spotrebiteľom, teda fyzickou osobou - nepodnikateľom a tento zmluvný vzťah si zasluhuje zvýšenú ochranu.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že navrhuje odvolaciemu súdu, aby odvolaniu žalovaného nevyhovelo. Mal za to, že odvolanie žalovaného v celom jeho rozsahu je účelové, tendenčné, irelevantné. S podaným odvolaním nesúhlasil vrátane odvolacích dôvodov. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a zákonné vrátane jeho odôvodnenia výrokov VII., IX., XII. a XIII. s tým, že súd správne právne posúdil celú vec vrátane posúdenia žalobcom vedených dôkazov a rozhodnutie súdu tak vychádza zo správneho právneho posúdenia veci okrem výrokov I., II., III., IV., VI. a VIII., voči ktorým podal žalobca odvolanie.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti (výroky I., II., III., IV., VI. VII., VIII., IX., XII., XIII.) ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

7. Pokiaľ žalovaný uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/, žalobca odvolacie dôvody nekonkretizoval, avšak z podaného odvolania vyplýva, že uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, odvolací súd uvádza.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže

domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

9. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa §365 ods. 1 písm. d) CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia, s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

11. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. §191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho nadaný skutkový stav inak nesprávne aplikoval zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

13. Vyššie uvedené odvolacie námietky strán sporu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok strán sporu nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolatelia - strany sporu v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, podľa § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní nebol úspešný ani žalobca, ani žalovaný. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žiadnemu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).